

men noget blot tilnærmelsesvis i Retning af Forrentning af de Penge, vi giver ud, er der jo slet ikke Tale om. Jeg maa derfor hævde, at saaledes som § 26 nu en Gang bruges, som en stor Brokkasse, hvor man praktisk talt putter alt hen, som man ikke rigtig kan faa anbragt andre Steder, er § 26 meget langt fra — og det var den højtærede Finansminister for øvrigt til en vis Grad enig i — noget Udtryk for en Forøgelse af Formuen. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Langt fra helt). Nej, langt fra helt. Jeg maa yderligere hævde, at de Afskrivninger, man foretager paa Statsaktiverne, er alt for smaa til at kunne staa som Afskrivninger, hvis man ikke netop tager § 26 som Driftsfond. Naar man gør det, bliver det selvfølgelig i nogen Grad en Tilfældighed, om det passer, men saa kan det dog være, at det saa nogenlunde passer. Vil man skille § 26 reelt ud som Formueforøgelse, maa man efter min Overbevisning samtidig optage Statens forskellige Aktiver til grundigt Eftersyn og overveje, om man ikke der og her bør foretage Afskrivning. Dette mener jeg man i alt for ringe Grad gør. At man formuemæssig set let vil kunne komme ud af det paa Statsregnskabet, lægger jeg ikke megen Vægt paa. Et karakteristisk Eksempel, visende, at der ikke er Grund til at lægge megen Vægt derpaa, har man i det af det ærede Medlem Hr. Rode omtalte Forhold Christiansborg, som i Fjor stod til 20 Mill. Kr., men i Aar til 48 Millioner. Med en saadan Opstilling vil det aldrig blive vanskeligt at faa et smukt Formueregnskab frem, men det bliver ganske vist ogsaa kun Regnskab.

Den højtærede Minister tilkendegav i sine Udtalelser, at det ikke var Hensigten i nogen særdeles stærk Grad at formindske Udførelsen af offentlige Arbejder, dette saaledes at forstaa, at Regeringen vedblivende kunde hævde, at den satte Statsarbejder i Gang for at afhjælpe Arbejdsløsheden. Men dette, at man gaar stærkt nedad for at spare, kan ikke passes ind i det andet; enten er det ene eller det andet forkert. At gøre begge disse Dele paa een Gang er en fysisk Umulighed. Sandheden turde da sikkert ogsaa være den, at Regeringen nu ikke sætter andre Arbejder i Gang, end man mener, der er Brug for, og saa er det for saa vidt ret ligegyldigt, om der er Brug for flere Arbejder nu end før Krigen. Men naar man ikke sætter flere Arbejder i Gang, end der er Brug for, og endda af økonomiske Grunde undertiden maa være betænkelig ved at sætte Arbejder i Gang, for hvilke der i og for sig var Brug, saa maa jeg hævde, at da er i Princippet den af Regeringen i sin Tid

fremsatte Tanke, at der netop skulde sættes særlig mange Arbejder i Gang for at afhjælpe Arbejdsløsheden, faldet bort.

Med Hensyn til Konjunkturtillæget, udtalte den højtærede Minister, at de Oplysninger, jeg ønskede, ikke kunde skaffes saa tidligt som nødvendigt af Hensyn til dette Lovforslags Vedtagelse. Jeg maa heroverfor sige, at skulde dette Materiale vise, at det er et uberettiget Krav, Regeringen stiller til Tjenestemændene om Nedsættelse ud over den, som Tjenestemændene har tilbudt, tror jeg dog, at den højtærede Minister vil give mig Ret i, at den Ulykke, der derved vilde ske, er større end den Ulykke, at Staten muligvis et Aar mere skulde køre med Lønningsudgifter, som er lidt større, end de egentlige burde være. Jeg beder den højtærede Minister sætte disse to Ting op imod hinanden. Jeg nærer ingen Tvivl om, at man hellere end at forlange for meget i Retning af Nedsættelse, om galt skulde være, maatte forlange en lille Smule for lidt, og det saa meget mere, som der efter min bedste Overbevisning ikke er noget Grundlag for at gaa til den store Nedskaering, som Regeringen ønsker. Jeg maa gentage, det er ikke nok, at man behøver Penge, man maa tillige kræve, at den Kilde, hvoraf man vil tage Penge er af en saadan Art, at det kan forsvares at tage dem deraf.

Den højtærede Ministers Udtalelse, at det ikke paa nogen Maade har været Partiet Venstres Hensigt at sætte Land og By op imod hinanden, kan naturligvis kun tilfredsstille. Jeg haaber, at Regeringen i de nærmest kommende Dage i Handling vil vise, at det ikke alene er at forstaa som de Taler, man nok kender fra gamle Dage fra Dyrskuerne, hvor man til et vist Tidspunkt holdt en Tale for det gode Forhold mellem Land og By. Jeg haaber, det ikke er en Tale af den Art — dem har man hørt saa mange af og regner saa lidt med dem, at det ikke er værd at tage dem meget højtideligt —, men at det virkelig har været Udtryk for, at Regeringen i Handling vil vise Interesse for Byerhvervene.

Til Slut vil jeg rette en ganske enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Stauning, en Bemærkning, som for saa vidt ogsaa maa betragtes som henvendt til Partiet Venstre. Det ærede Medlem sagde, at det ikke maa være saa let for det konservative Parti at forhandle med Venstre, da de to Partier ser forskelligt paa mange Ting. Det er klart, at Forskellighed i Opfattelse i sig selv vil medføre Vanskeligheder i Forhandlingen. Men det ærede Medlem